

— Далѣчъ, задъ морета, задъ гори, въ великата степь.

— Ами какъ тя се нарича?

— Бухара.

— Свѣщенно мѣсто, тамъ живѣять свѣти людие.

— Правовѣрив и вѣрни на Пророка. Слѣнцето на Аллаха свѣти надъ Бухара.

Мюфтията стана и искаше да цѣлуе ржката на дервишина, но дервишина го прѣдупреди, и прѣди той да дойде до срѣдата на стаяга сграбчи и цѣлуна ржката на стареца.

— Ти си свѣтилото на вѣрата въ земята румелийска, и въ Бухара и въ Самаркандъ; богомолцитѣ изъ Румелия разсказваха това и моляха за тебе Бога. Азъ дойдохъ тукъ, странствувахъ десетъ мѣсеца за да цѣлуна скуветѣ на дрѣхитѣ и краката на Божийтъ чело-вѣкъ, който стои на стража въ крайнитѣ на земята, придобита съ сабята на Исляма.

Мюфтията поглѣдна лицата на дервишитѣ и като се увѣри съ старото опытно око, че впечатлението е произведено, подаде имъ знакъ съ ржката за да излѣзатъ и да ги оставятъ сами. Тѣ излѣзоха, спустиаха пердетата и даже затвориха вратата, защото така заповѣда старийтъ мюфтия.

Мюфтията се озѣрташе на всички страни, а бухарскійтъ дервишъ се хвърли къмъ неговитѣ крака, цѣлуваше ги и говореше:

— О мой защитнико, мой избавителю, благодаря ти!

Мюфтията се засмѣ: стани, свѣтій обѣснико, вѣчно неиспрвимий! Отъ Бухара ли доведе гурията? Хубавица и разумна е! Разбрано всичко ми разказа и умно на тебе всичко прѣдаде. — Той му повърна прѣстена: — Вземи го, той още много пжти ще ти дотрѣбва. Но какво ний ще правимъ съ гурията? гяурка ли е?

На Кушчията (това бѣше той) свѣтнаха очитѣ.

— Тя е мойтъ ангелъ, моето небе! Тя ме спаси за услуги на васъ. Тя ще стане мюсюманка и ще ми бѣде жена.